

ERKEN YAŞTA YABANCI DİL ÖĞRETİMİNİN TARİHSEL SÜRECİ VE AMAÇLARI

Ebubekir BOZAVLI

*Atatürk Üniversitesi, Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi, Fransız Dili Eğitimi
Anabilim Dalı, Erzurum.*

İlk Kayıt Tarihi: 19.07.2012

Yayına Kabul Tarihi: 14.01.2013

Özet

Eğitim kurumlarında erken yaşta yabancı dil öğretiminin tarihi yakın geçmişe dayanmaktadır. Önceleri ilk kez ortaokul ya da lisede öğrenciler ana dilleri dışında bir başka dille tanışırken 2. Dünya savaşının sona ermesini takip eden yıllardan itibaren yabancı dilin ilkokulun sınırlı da olsa zaman zaman anaokulun müfredatında yer almaya başladığı görülmektedir. Biz bu çalışmamızda eğitim kurumlarında erken yaşta yabancı dil öğretiminin tarihsel sürecini kısaca betimleyerek ilköğretimin ilk sınıflarında öğretime başlanmasının nedenlerini ve amaçlarını analiz etmeyi ve bu amaçların kamuoyunun erken yaşta yabancı dil öğretimiyle ilgili sahip olduğu düşünce ve inançlarla hangi düzeyde örtüştüğünü ya da farklılaştığını tespit etmeyi amaçlamaktayız. İtalya, Almanya, Belçika, Fransa gibi gelişmiş Avrupa ülkeleri, ABD ve Türkiye’de kamu okullarında erken yaşta yabancı dil öğretimiyle ilgili uygulamalar araştırma örneklemini oluşturmaktadır. Araştırma yöntemi olarak, nitel araştırma yöntemlerinden biri olan doküman analizi tekniği kullanılmıştır.

Yabancı dilin ilköğretimde öğretilmeye başlanmasının 2. Dünya savaşı ve sonrasında oluşan koşulların bir sonucu olduğunu saptamaktayız. Özellikle Avrupa ülkelerinin 1.ve 2. Dünya savaşında karşıt cepheelerde yer alarak savaşmaları kıta devletleri arasında derin düşmanlıkların ve anlaşmazlıkların oluşmasına neden olmuştur. Yaşanan bütün bu olumsuzlukların izlerini savaş sonrası dönemde silmek, bir hoşgörü ortamı yaratmak, farklı yaşam tarzlarının bir çatışma değil zenginlik unsuru olduğunu vurgulamak amacıyla devletler yabancı dil öğretimini araç olarak kullanmışlardır.

Anahtar Kelimeler : *Yabancı Dil, Öğretim, Öğrenim Yaş, Okul*

THE HISTORICAL PROCESS OF FOREIGN LANGUAGE TEACHING AT AN EARLY AGE IN EDUCATIONAL INSTITUTIONS AND OBJECTIVES

Abstract

The history of foreign language teaching at an early age in educational institutions is based on recent past. Previously, while students meet for the first time any other language than their

native language in middle school, high school, it is seen that a foreign language is included in primary school curriculum and sometimes in pre-school curriculum in the years following the end of the World War II. In this study, we aim to analyze the causes and objectives of foreign languages teaching at an early age by describing briefly the historical process in educational institutions and if these objectives overlap or differentiate with thinking and beliefs that the public has about the foreign languages teaching at an early age. Sampling is composed of a few advanced European countries, USA and Turkey. The research method is based on document analysis.

We consider that foreign language teaching in primary education is a result of the conditions occurred in World War II and in postwar. Especially European countries' fighting at the opposing fronts during World War I and II has led to the formation of the deep hostilities and conflicts between the states of the continent. The states have used foreign languages teaching as a tool in order to erase all traces of this negativity in the aftermath of the war, to create an atmosphere of mutual tolerance and to emphasize that different lifestyles are not a conflict but an element of wealth.

Key Words : *Foreign language, teaching, learning, age, school*

1. Giriş

Birey sahip olduğu düşünceyi veya duyguyu aktarmak ve sözel iletişim kurmak amacıyla konuşma eylemine başvurmaktadır. Bu eylemin gerçekleşmesi dil sisteminin işleyişinin birey tarafından önceden öğrenilmiş olmasını gerektirmektedir. Anadil söz konusu olduğunda dil sistemi örtük (implicite) bir biçimde öğrenilir. Önceden planlamadan, öğrenme amacı taşımadan, öğrenilenlerin farkına varılmadan her şey doğal bir süreç içerisinde kendiliğinden gerçekleşir. Yabancı dil öğreniminde ise eğer öğrenen iki dilin ya da birçok dilin konuşulduğu bir ortamda bulunmuyorsa öğrendiği dilin sistemini belirtir (explicite) şekilde ve öğrendiklerinin farkına vararak öğrenir. Bu durumda öğrenenin konumu diğer bilim dallarında olduğu gibi bir rehber eşliğinde ve planlanmış bir program çerçevesinde gerçekleştirilen öğrenim konumuna benzer. Öğrenen bir öğretim ortamında veya bir eğitim kurumunda aktarılan bilgileri fark ederek, onları kavrayarak alır. Anadil ediniminde dil sisteminin öğrenilmesi bir ihtiyacın sonucudur. Çocuk toplum içinde ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kendini dil aracılığıyla gerçekleştirmek zorunda hisseder ve dili öğrenir. Yabancı dil öğreniminde ise durum tamamen farklıdır. Öğrenilmesi anlık ihtiyaçlara değil genellikle uzun vadeli bir yatırıma yöneliktir. Bu açıdan okulda yabancı dil öğrenmeye başladığı düşünüldüğünde öğrenen, yaşının küçük olmasından dolayı bir yabancı dili öğrenmeye kendisi karar vermez. Zaten zihinsel kapasitesi de karar vermede yetersiz kalır. Okul sürecinde ailesi ya da toplum kuralları karar vermede etkindir. Aile bireylerinin ve onu çevreleyen toplumun yabancı dile karşı bakış açıları, sahip oldukları düşünceler, inanışlar bu süreçte onun öğrenmedeki başarısını etkileyen en önemli unsurlardır. Bundan dolayı anadil ediniminde ve yabancı dil öğreniminde başarı oranları farklılaşabilmektedir. Yabancı dil öğrenimiyle ilgili toplumlarda sahip olunan inanışlar veya düşünceler çeşitli boyutlarda karşımıza çıkabilir. Bu inanışların en genel olanları öğrenenin yabancı dil öğrenimine başlama yaşıyla, dilinin öğrenildiği ülkeye ve bireylerine karşı takınılan tutumla, öğrenilen dilin ulusal ve uluslar arası düzeydeki iti-

barıyla, öğrenilen dilin kolay ya da zor olması üzerine sahip olunan göreceli fikirlerle ve bireylerin yabancı dil öğrenme yeterliliğiyle ilgilidir.

Eğitimle doğrudan ilgili bireylerin yabancı dil öğretimi üzerine sahip oldukları düşünceleri ortaya koymak amacıyla birçok araştırmanın yapıldığını görebiliriz. Maria Rosa Torras Cherta ve ekibinin yaptığı araştırmaya göre (Cherta, 1997: 6) 8 yaşından küçük öğrencilerin ebeveynlerinin %92'si yabancı dil öğrenmenin yetişkinlerden ziyade çocuklar için daha kolay olduğuna inanmaktadırlar. Yani bir yetişkin için dil öğrenmek zor ve çok çaba gerektiren bir eylemken bir çocuk için çok daha basit ve zahmetsizdir. Basit olmasının nedenlerini çocukların zihinsel yapısının esnekliğine, güçlü bir hafızaları olmasına, yetişkinlerden daha kolay iletişim kurabilmelerine ve iletişime açık olmalarına, oyun ortamında öğrenmeyi gerçekleştirmelerine dayandırmaktadırlar. Erken yaşta yabancı dil öğretimi üzerine veli ve öğretmenlerin düşüncelerini almak amacıyla yapılan bir araştırma (İlter ve Er, 2007: 21-30) velilerin % 85,5'inin öğretmenlerin de % 66,7'sinin erken yaşta yabancı dil öğretimine başlamanın öğrenmede öğrenenin başarısını artıracığına ve dil öğreniminde kritik bir dönemin var olduğuna inandıklarını göstermektedir. Aküzel'in veli ve öğretmenlerin dışında dil öğrencilerini de araştırmaya dahil ederek İlköğretim Okullarında yabancı dil öğreniminde yaşanan başarısızlığın nedenlerini irdelediği araştırması (Aküzel, 2006: 65-102) öğrencilerin %90'nının, öğretmenlerin %95,7'sinin, velilerin de tamamının yabancı dilin erken yaşta öğretilmesinin yararlılığına ve gerekliliğine inandıklarını ortaya koymaktadır. Diğer yandan öğrenci ve veliler, yabancı dil öğrenimine İlköğretim 1. sınıfından itibaren başlamanın öğrenmede başarıyı artıracığını düşünmektedirler. Eğitim kurumlarında erken yaşta yabancı dil öğretimiyle ilgili yabancı dil öğretmenlerinin düşüncelerinin incelendiği araştırma (Bozavlı, 2011) ise, öğretmenlerin yabancı dil öğretiminin eğitim kurumlarında daha erken başlamasının gerekliliğini ve hatta anaokullarında öğretilmesini savunduklarını göstermektedir. Onlara göre erken yaş çocuğun dil öğrenimini kolaylaştıran bir etkidir. Yaşça küçük olan çocukların algılarının yetişkinlere göre daha açık olduğu, öğrenmeye karşı istekli ve meraklı oldukları, öğrenmenin onlarda hızlı bir şekilde gerçekleştiği ve öğrenilenlerin kalıcı olduğu dile getirilmektedir.

Türkiye'de eğitim kurumlarında yabancı dil öğretimine İlköğretim ilk sınıflarında başlanması yakın tarihte gerçekleşmiştir. Eğitim 8 yıla çıkarılmadan önce Ortaokulda başlayan yabancı dil dersleri 1998-1999 öğretim yılında İlköğretim I. kademesinden yani 4 ve 5. sınıflardan itibaren müfredatta yer almaya başlamıştır. Eğitim kurumlarında erken yaşlarda öğretilmeye başlanması şüphesiz belli bir amaç ve hedef çerçevesinde gerçekleşmiştir.

Araştırmanın Amacı

Bu araştırmanın amacı, eğitim kurumlarında erken yaşta yabancı dil öğretiminin tarihsel sürecini betimlemektir. Araştırmayla aşağıdaki sorulara cevap aranmıştır.

1- Ülkeler neden eğitim kurumlarında yabancı dil öğretimine erken başlamaktadırlar?

2- Erken yaşta yabancı dil öğretimine başlanılmasının amacı halkın düşündüğü gibi "yabancı dili çocuklar sahip oldukları bilişsel ve fizyolojik özelliklerden dolayı yetişkinlerden daha iyi ve daha çabuk öğrenirler" varsayımı mıdır?

3- Eğitim kurumlarında uygulanan erken yaşta yabancı dil öğretiminin amaçları, kamuoyunun bu konuda sahip olduğu düşünce ve inançlarla hangi düzeyde örtüşmekte ya da farklılaşmaktadır?

2. Yöntem

Araştırmanın bütününde nitel araştırma yöntemlerinden yararlanılmıştır. Bu araştırma türü, gözlem, görüşme ve doküman analizi gibi nitel veri toplama yöntemlerinin kullanıldığı, algıların ve olayların doğal ortamda gerçekçi ve bütünsel bir biçimde ortaya konmasına yönelik nitel bir sürecin izlendiği bir yöntemdir (Yıldırım ve Şimşek, 2000: 19). Ayrıca nitel araştırma, birçok durum ya da vakanın derinlemesine incelenmesiyle daha genel ve bütünsel bilgilere ulaşılmasını amaçlayan bir yöntem olarak da tanımlanmaktadır (Giroux ve Tremblay, 2002: 22).

Örneklem

Araştırma örneğine İtalya, Almanya, Belçika, Fransa gibi gelişmiş Avrupa ülkeleri, ABD ve Türkiye dahil edilmiştir. Konuyla ilgili gerekli dokümanlar taranarak araştırma sorularının verileri elde edilmeye çalışılmıştır.

Verilerin Analizi

Araştırma, bir olgu hakkında bilgilerin artırılmasını ve derinleştirilmesini amaçlayan pür ya da temel araştırma (recherche fondamentale) niteliği taşımaktadır (Giroux ve Tremblay, 2002: 21). Araştırma dokusuna uygunluğu açısından veriler tematik ve içerik analiziyle çözümlenmiştir. Bu bağlamda erken yaşta yabancı dil öğretiminin nedenleri ve amaçlarını ortaya koymaya yönelik kavramlara ulaşılmış ve genel bir kodlama çerçevesi oluşturulmuştur.

3. Bulgular ve Tartışma

3. 1. Avrupa’da Erken Yaşta Yabancı Dil Öğretimi

Yabancı dil öğretimini okulun genel programına dahil etmek amacıyla son yıllarda yoğun bir şekilde eğitim reformlarının yapıldığı İtalya’da öğrenciler 8 yaşından itibaren zorunlu yabancı dil öğrenimine başlamaktadırlar. 1985 yılında “Eğitimde Yeni Ulusal Program” (Gattullo ve Pallotti, 2003: 64) adlı düzenleme öğrenenlerin dil yapılarını daha iyi anlayacakları düşüncesinden hareketle yabancı dil öğretiminin anadil öğretimine paralel olarak yapılmasını öngörür. Aynı düzenleme, ilköğretim programında yer alan coğrafya, fen gibi bazı derslerin içeriklerinin bir bölümünün hem anadille hem de bir yabancı dille öğretilmesini temel ilke olarak kabul etmektedir. Bu tür bir uygulama daha çok Kanada’da yabancı dil alanında çeşitli boyutlardaki uygulamalarla karşımıza çıkan daldırma, dil banyosu ya da daha açık bir ifadeyle öğreneni doğrudan alan içindeki uygulamalarla karşı karşıya bırakma anlamına gelen “immersion” diye adlandırılan bir yöntem çerçevesinde yapılan dil öğretimini içermektedir. Bu alanda İtalya’da 1992 yılında yapılan diğer önemli reformlara rağmen öğrenenlerin büyük bir çoğunluğunun halen yabancı dil öğrenmede sorunlar yaşadıkları görülmektedir. Bu sorunların nedeni genellikle erken yaşta yabancı dil öğretecek öğretmenlerin nitelikli olmamalarına ve eğitim kademeleri arasındaki sürekliliğin

olmayışına bağlanmaktadır. Erken yaşta yabancı dil öğretiminin genel amaçları ise öğrenenlere “iletişim becerilerinin geliştirilmesi, farklı toplumları ve kültürleri tanıma becerilerinin artırılması” yeterliliklerinin kazandırılmasını hedeflemektedir.

Almanya’da ülkenin sahip olduğu federal yapı nedeniyle eğitim sistemi çok çeşitlilik göstermekte ve tek ulusal program bulunmamaktadır. Dil öğretim alanında çok uzun bir geçmişi olan ülkede 1960’lı yılların sonundan itibaren zorunlu yabancı dil olarak İngilizce ortaöğretim öğrencilerine öğretilmeye başlanılmış ve ilerleyen yıllarda yaşça daha küçük olanlara yönelik yabancı dil öğretimine eğitim programlarında yer verilmiştir. Fakat ilköğretim düzeyinde yabancı dil öğretimi maddi olanaklar ve yetişmiş personel eksikliğinden dolayı ülkenin genelindeki eğitim kurumlarında yaygınlaştırılmamıştır. Dil öğretimini uygulayan programların büyük bir çoğunluğu kısmi immersion yöntemini benimsemişlerdir. Yani coğrafya ve tarih derslerinin bazı üniteleri öğretiminin yapıldığı yabancı dilde öğrencilere öğretilmektedir. İlköğretimde dil öğretimi alanında ülkenin farklı bölgelerinde uygulanan dört değişik yöntem göze çarpmaktadır. Bunları “oyunu temel alan, özgün öğretim kaynaklarının kullanımını ön plana çıkaran, komşu ülkelerin sınırdaş şehirlerinin bireylerinin bir araya gelmesini amaçlayan ve öğrenenlerde gerçek anlamda bir dil bilinci yaratmayı hedefleyen” yöntemler şeklinde sıralayabiliriz. Özellikle bu son yöntemle öğrenenin dil ve kültür çeşitliliğinin farkına varması amaçlanmaktadır. Diğer bir ifadeyle öğrenenlerin yaşadıkları evrende kendi topluluklarından başka toplulukların da var olduğunun bilincine varmaları kısaca farklılıkları fark etmeleri ve onları dışlamamaları temel öğretim ölçütü olarak görülmektedir.

Belçika’da diğer Avrupa ülkelerinden biraz daha farklı bir toplumsal yapının varlığını saptıyoruz. Üç dilli bir federal yapıya sahip olan ülkenin kuzeyinde Felemenkçe, güneyinde Fransızca ve ülkenin doğusunda Almanca yoğunlukla kullanılmaktadır (Housen, 2003: 153). Dil eğitim politikası bölgeden bölgeye farklılık göstermektedir. Flamand bölgesinde Felemenkçe, Wallonie’de Fransızca, doğuda Almanca resmi eğitim dili olarak kabul edilmektedir. Çift dilli bölgelerde ise bireyler eğitim görmek istediği dili seçmekte özgürdürler. Belçika kanunları eğitim dili olarak ikinci bir dilin kullanılmasını yasakladığı için ülkede çift dilde eğitim yapmak Avrupa Konseyinin ve Avrupa Komisyonunun tavsiye kararlarına rağmen yasal değildir. Toplumsal yapının farklılığına rağmen tek dilde eğitim ilkesine özen gösterilmektedir. Asıl resmi eğitim dilinin dışındaki diğer ulusal diller yabancı dil olarak kabul edilmekte ve eğitim kurumlarında öğrencilere öğretilmektedir. Örneğin Flamand bölgesinde ilköğretimin 5 ve 6. sınıflarında Fransızca, Wallonie’de Felemenkçe ya da Almanca zorunlu olarak öğretilmektedir. Ortaöğretimin birinci sınıfından itibaren ikinci yabancı dil olarak İngilizcenin, üçüncü sınıftan itibaren ise üçüncü yabancı dil olarak İspanyolca, İtalyanca ya da Rusçanın öğretimine başlanılmaktadır. İlköğretimde yabancı dil öğretiminin amaçlarını analiz ettiğimizde vurgunun öğrencilerin sosyal-duygusal (socio-affectifs) becerilerinin geliştirilmesi üzerine yapıldığını görmekteyiz. Dilini öğrendiği toplumun bireylerinin özelliklerini tanıma, onlarla etkileşim içerisinde bulunma ve iletişim kurma becerilerinin daha genel bir ifadeyle duygularını kontrol altında tutabilme yeterliliklerinin geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Böylece öğrenen daha evrensel düşünebilen, hoşgörülü davranabilen, farklılıkları tehdit olarak değil bir zenginlik unsuru olarak görebilen bir birey olacaktır.

Diğer bir Avrupa ülkesi Fransa'da ise erken yaşta yabancı dil öğretiminin ön plana çıktığı iki farklı tarihsel döneme şahit oluyoruz. Birinci dönem 2. dünya savaşının sonundan itibaren başlamış ve 1960'lı yılların sonuna kadar devam etmiştir. İkinci dönem ise 80'li yılların ikinci yarısından itibaren başlayan ve halen günümüzde de devam eden bir dönemi kapsamaktadır. 1974-1987 yılları arasında erken yaşta yabancı dil öğretimi ikinci plana atılmış diğer bir ifadeyle bir duraklama dönemi yaşamıştır. 1945'li yıllara kadar yabancı dil öğretimi ilköğretimin ikinci kademesinde ve liselerde öğretilmekteydi. İlk deneyim 1954 yılında Arles kasabasında Fransız ilkokul öğrencilerine Amerikalı ve İngiliz yardımcı öğretmenler tarafından İngilizce öğretilmesiyle yaşanmış ve kısa sürede yarattığı heyecan sayesinde dil öğretimi diğer eğitim kurumlarına yayılmıştır. 1956 yılında müfettiş P.Féraud, ilk önce Vincennes'nin daha sonra Paris'in okullarında 8-11 yaş arası çocuklara İngilizce öğretilmesi için bir öğretim programı hazırlamıştır. Bu program çocuklara yabancı dil derslerinin İngiliz öğretmenler tarafından verilmesini planlamaktaydı. Yine aynı dönemlerde anaokulu müdürü S. Grillot anaokulundaki bazı etkinliklerin küçük çocuklarla İngilizce olarak yapılması girişimlerini başlatmıştı. 1960'lı yılların başında hem anaokullarında hem de ilköğretimde yabancı dil öğretiminin yaygınlaştırılması için büyük çabalar gösterilmekteydi (O'Neil, 1993: 14-30). Sosyal aktörlerin ve toplumun beklentileri doğrultusunda Fransa'da erken yaşta yabancı dil öğretimi öğrenenlerde kendilerini ve başkalarını anlama becerilerinin geliştirilmesini amaçlamaktadır.

3. 2. ABD'de Erken Yaşta Yabancı Dil Öğretimi

Amerika Birleşik Devletlerinde yabancı dil öğretiminin diğer ülkelere özellikle Avrupa'ya göre biraz daha geri planda kaldığını ve erken yaşta öğretiminin 1980'li yıllarda yaygınlaşmaya başladığını saptamaktayız. Farklı toplumları ve değişik dilleri konuşan göçmenleri barındırmasına rağmen ülkenin tek dil geleneğini büyük ölçüde koruduğu görülmektedir. Bu geleneğin ve kendi sınırları içerisinde kalmasının etkisiyle yabancı dil öğretimine öncelik verilmemiş ve yabancı diller okul müfredatında matematik ve sosyal bilimler gibi temel öğretilerin bir parçası olarak kabul edilmekten ziyade bir tamamlayıcı unsur hatta çoğu zaman fantezi olarak görülmüştür (Curtaın, 2003: 221-222). ABD'de ilkokul düzeyinde yabancı dil öğretimi iki genel program çerçevesinde yapılmaktadır. Bu programlardan birincisi "dil banyosu" (immersion) olarak adlandırılan ve kendi içerisinde farklı boyutları olan bir sistem etrafında şekillenen dil öğretimi, diğeri ise "hazırlayıcı" (exploratoire) diye nitelendirilen sistemdir. Bu son yapı öğrenenin öğrendiği yabancı dille azami düzeyde karşı karşıya gelmesini dille ve bu dilin sahip olduğu kültürle tanışmasını amaçlamaktadır. Böylece öğrenen daha fazla motive olarak sonraki sınıflarda söz konusu dili rahatlıkla öğrenebilecektir. Gerçek anlamda öğrenenlere bir dil becerisi kazandırmaktan ziyade bir yabancı dil öğrenme zevki aşılamaı, kendi ana dilleri dışındaki dillerin farkına varmalarını sağlamayı hedeflemektedir. Immersion programları ise "tam immersion" (immersion totale) ve "kısmi immersion" (immersion partielle) şeklinde farklılaşmaktadır. İlki ilgili sınıfın müfredatta yer alan derslerinin tamamının ikincisi ise bir bölümünün yabancı dille öğretilmesini öngörür. Buradaki temel ilke "yabancı dil ancak anadil gibi öğrenilir yani öğrenen, dili doğal bir biçimde karşısında bulduğunda ve ortam sosyal açıdan teşvik edici olduğunda daha iyi öğrenir" yaklaşımına dayanmaktadır. Her iki sistemde de erken yaşta yabancı dil öğretiminin genel amaçları yanında "diğer top-

lumları anlama ve onlara değer verme” yaklaşımına da vurgu yapılmaktadır (Curtain, 2003: 221-231).

3. 3. Türkiye’de Erken Yaşta Yabancı Dil Öğretimi

Türkiye’de erken yaşta yabancı dil öğretiminin eğitim kurumlarında uygulanmasına Avrupa ülkelerinden ve ABD’den çok daha sonra başlanıldığını tespit etmekteyiz. Önceleri öğrenciler ortaokul ya da lise düzeyinde ilk kez yabancı dille karşılaşırken 1997 tarihinde zorunlu eğitimin sekiz yıla çıkarılmasıyla ilköğretim 4. sınıftan itibaren zorunlu yabancı dil öğretimine başlanması kararlaştırılmıştır. İlköğretim 4 ve 5. sınıf yabancı dil dersinin özel amaçları yanında genel amaçları “öğrencilerin yaşadıkları evrende Türkçenin dışında başka dillerin var olduğunun farkına varmaları, yabancı dili öğrenmeye ve o dilde iletişim kurmaya istekli olmaları, öğrendikleri yabancı dilin Türkçeden farklı seslere sahip olduğunu kavrayabilme, öğrendiği dilin tonlama ve telaffuzunu kavrayabilme” (Aküzel, 2006: 28) şeklinde tanımlanmaktadır. Diğer yandan T.C. Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığının Ortaöğretim Kurumları İngilizce Dersi Öğretim Programında (MEB, 2011: 4) yabancı dil öğrenmenin genel amaçları özellikle “farklı kültürleri tanıma ve ayırt edebilme, farklı olana hoşgörü ve saygı gösterme, kendi kültür değerlerini yabancılara aktarma, yazılı ve sözlü ürünlerle farklı dünya kültürlerini tanıma” şeklinde açıklanmaktadır. Bu yaklaşım yukarıda büyük ölçüde betimlediğimiz dünya ülkelerinin yabancı dil öğretim amaçlarıyla örtüşmektedir.

İzleksel çözümleme sonucunda erken yaşta yabancı dil öğretiminin genel olarak evrensel düzlemde toplumsal farklılıkların farkına varma, onları anlama ve onlara hoşgörülü davranma diğer bir ifadeyle onları yok saymak yerine kabullenme anlayışı etrafında biçimlendiğini ve geliştiğini saptamaktayız. Bu tutum Avrupa ülkelerinde çok daha belirgin bir biçimde karşımıza çıkmaktadır. Özellikle Avrupa’da erken yaşta yabancı dil öğretiminin 1945-1960 yılları arasında filizlenmeye başlaması, 1961-1974 yıllarında gelişerek yaygınlaşması 1974- 1987 yılları arasında bir gerileme ve duraklama dönemiyle karşı karşıya kalması dönemin koşullarının bir yansıması gibi gözükmektedir. 1945 yılı, 1939 yılında Almanya’nın Polonya’yı işgal etmesiyle başlayan ve Fransa, Britanya İmparatorluğu, İngiliz Milletler Topluluğuna ait ülkelerin Almanya’ya savaş ilan etmesiyle geniş coğrafyalara yayılan milyonlarca insanın hayatını kaybettiği bir savaşın sona erdiği tarih olarak karşımıza çıkmaktadır. Almanya çeşitli muharebe ve anlaşmalarla Avrupa topraklarını ele geçirme ve genişleyerek kıtada büyük bir imparatorluk kurma eğilimindeydi. 1940 yılı mayıs ayında savaşta tarafsız kalmayı tercih eden Hollanda, Belçika, Lüksemburg, Fransa gibi Avrupa ülkeleri Almanya’nın işgaline maruz kalmıştı. 1945 yılında savaş fiilen sona ermesine rağmen ülkeler arasında gerginlikler sona ermemiş 1960 yılına kadar etkisinin yoğun bir şekilde görüldüğü, bu tarihten sonra etkisi azalsa da varlığını uzun yıllar hissettirdiği bir soğuk savaş dönemine girilmiştir. Avrupa’nın savaşta yenilerek güç kaybetmesi ABD ve Sovyetler Birliği’nin iki süper güç olarak ortaya çıkmasına neden olmuş ve böylece bu iki devlet etrafında birçok küçük devletlerin kümelenmesiyle bir kutuplaşma meydana gelmiştir. Savaş sonrası olası anlaşmazlık ve çatışmaları önlemek amacıyla da Birleşmiş Milletler Örgütü kurulmuştur.

Artık yavaş yavaş çatışmaların, anlaşmazlıkların işbirliğiyle, iletişimle, birbi-

rini anlamayla çözülebileceği düşüncesi ülkeler arasında egemen olmaya başlamıştır. Şüphesiz işbirliğinin öncül koşulu da konuşulan dildir. 2. dünya savaşından sonra erken yaşta yabancı dil öğretimi büyük ölçüde dönemin siyasi ve ekonomik konjonktüründen etkilenmiştir. Diğer bir ifadeyle 2. dünya savaşı yabancı dil öğrenme ihtiyacını artırmıştır. Savaş sonrası dönem uluslar arası anlayışı ve hoşgörüyü en iyi şekilde geliştirmek amacıyla çeşitli girişimlere şahit olmuştur (O’Neil, 1993: 21-31). Fransa’da “Dünya Kardeş Şehirler Federasyonu” adıyla bir dernek kurularak özellikle çocuklara yabancı dil öğretiminin teşvik edilmesi hedeflenmiştir. Delege olan ve hareketin kurucularından J.M.Bressand uluslararası sorunlara çözüm olarak ve çocuklarda bir uluslararası hoşgörü yaratmak için onlara yabancı dil öğretilmesini önermekteydi. Bu girişime birçok kişinin “ülkeler arasında uluslararası bir anlayış yaratma yüzeysel bir dil öğrenimiyle değil ancak uzun ve sabırlı bir öğrenmeyle gerçekleşir” düşüncesiyle karşı çıktığı görülmektedir. Bazıları ise öğretmenlerin küçük çocuklara yabancı dil öğretimiyle ilgili olumsuz düşüncelerini aktararak (çocukların zihinsel olarak belli bir olgunluğa ulaşmamış olmaları, dikkat eksikliğinin görülmesi vb.) ve herkesin yabancı dil bilmek zorunda olmadığı düşüncesini ileri sürerek İngilizcenin ilkokuldan itibaren öğretiminin tam bir felaket olacağını dile getirmektedirler. Diğer yandan 1960 yılında yabancı dilin erken yaşlarda öğretimi ile ilgili birçok uluslararası toplantıların yapıldığını görüyoruz. 1961 yılında Avrupa Kültür Antlaşmasına imza atan 16 ülkenin temsilcilerinin katılımıyla Hamburg’da gerçekleştirilen “Uluslararası Eğitim Bakanları Toplantısı” özellikle ilköğretimde yabancı dil öğretiminin geliştirilmesini temel ilke olarak kabul etti. Bir yıl sonra UNESCO tarafından erken yaşta yabancı dil öğretimine yönelik bir başka uluslararası toplantı düzenlendi. Bu toplantıda çocuklara yabancı dil öğretimi çeşitli boyutlarıyla (sosyal, siyasi, ekonomik, psikolojik, nörolojik, eğitimbilimsel) ele alınmıştır. Avrupa Konseyinin de 60 ve 70’li yıllarda birçok kez bu konuda çeşitli toplantılar düzenlediğini tespit etmekteyiz. Konseye üye ülkelerin Milli Eğitim Bakanları, eğitim kurumlarında 8-10 yaşlarında itibaren yabancı dilin zorunlu olarak öğretilmesi için gerekli düzenlemelerin yapılması kararını almışlardır. 1967-1973 yılları arasında Alice Delaunay’ın “tüm çocuklar dili işiterek konuşmayı öğrenirler, dil öğrenilmez konuşulur” felsefesiyle görünürde dilin etkileşim içerisinde öğrenileceğini, arka planda ise farklı toplumların bireylerini bir araya getirerek aralarında hoşgörü oluşturmayı amaçladığı girişimleri ön plana çıkmaktadır (Gerbeau, 1996: 31-37). Fransa’nın Almanya ile sınırı olan Alman şehirleriyle işbirliği yaparak Fransız ve Alman çocuklarının iki dilli bir nitelik kazanmaları girişimini başlatmıştır. Delaunay’ın temel amacı Fransız-Alman dostluğunun geliştirilmesiyle, Avrupa’nın birlik oluşturması ve yabancı dil öğretiminin demokratikleştirilmesiyle yeni kuşağın çocukları için bir başka dünya yaratmaktır. Diğer bir ifadeyle erken yaşta yabancı dil öğretimiyle savaş sonrası dönemde farklı ulusların insanların yakınlaşmaları arzulamaktaydı. Ayrıca iki ülke arasında sürekli anlaşmazlıklara konu olan Fransa’nın Almanya sınırındaki Alsace-Lorraine bölgesinde 2. Dünya savaşından sonra Georges Holderith’in gösterdiği çabalar Avrupa’da yabancı dilin erken yaşlarda öğretilmesinin nedenlerini anlama açısından son derece dikkat çekicidir. 1800’li yıllarda Almanların kontrolünde olan bölge 1. Dünya savaşından sonra tekrar Fransızların egemenliği altına geçmesine rağmen 1940 yılında Fransa’nın işgal edilmesiyle Almanlar bölgeyi 1945 yılına kadar kontrolleri altında tutmuşlar ve Fransızca konuşulmasını yasaklamışlardır. Savaş sonrasında 1952 yılında Alsace’da 3 saatlik zorunlu

olmayan Almanca öğretimi ilköğretimin son 2 ve 3. sınıflarından itibaren (11-12 yaş) uygulanma başlanmış ve 1970'den itibaren de Georges Holderith ailelerin onayını alarak yavaş yavaş Almanca'nın ilkokulun ilk sınıflarından itibaren (8-9 yaş) öğretilmesini sağlamıştır (Gerbeau, 1996: 21-23). Daha erken yaşlarda uygulanmasındaki amaç genç kuşakların iki ulus arasında yıllarca süren çatışmaları, anlaşmazlıkları kine dönüştürmemeleri, birbirlerini daha iyi tanımalarıdır. Müfettiş Charles Koop'un ifade ettiği gibi (Gerbeau, 1996: 24) "bu şekilde tasarlanmış bir birlikteliğin geniş kitlelerin daha öteye gitmelerine, bir başka mantık ve duyarlılıkla zenginleşmelerine teşvik etmeyeceğini kim bilebilir? Bu şekilde insanlar kendilerini ve başkalarını en iyi şekilde anlayabilmeyi, farklı olarak gördükleri bir başkasına hoşgörülü davranmayı, saygı duymayı ve onu sevmeyi öğreneceklerdir. Toplum sosyal ve ekonomik dayanışma içerisinde kazanacak ve kıta gelişecektir. Bu bir hayal midir? Şüphesiz Alsace halkı böyle düşünmüyor, onlar ayrışma yerine birlikteliği arzuluyorlar". Çocuklar zihinlerinde henüz diğer anlama, hissetme, beslenme, giyinme, yaşama tarzları karşısında kesin bariyerler oluşturmamışlardır. Duygusal boyut düşünceye sağlıklı bir şekilde yansıdığına çocuklar farklılıkları benimser, rahatlıkla iletişim kurabilirler. 8-9 yaşına kadar zaman zaman medyanın, sosyal grupların, ailelerin yarattığı farklılıklarla ilgili olumsuz düşünceler kolaylıkla yok edilebilir (Gerbeau, 1996: 146). Marina Geat'ın İtalya Roma Tre Üniversitesi Fen Fakültesinde bireysel projesi olarak dil öğretiminde uyguladığı model, bu yöndeki amaçların uygulanmasının daha somut bir örneği olarak karşımıza çıkmakta ve ilkokulda yabancı dil öğretiminin hedefleriyle örtüşmektedir (Redouane, 2011: 191-212). Marina geçmişte çatışmalarla, her türlü dinsel, ırksal ayrımcılık ve istismarlarla karşı karşıya kalmış Avrupa ve onun değerleri üzerinde öğrencilerinin düşüncelerini, sorunlara çözüm üretmelerini, farklılıkları bir değer olarak algılamalarını ve bütünleştirici olmalarını sağlamak amacıyla dili ve onun tamamlayıcı unsuru edebiyatı araç olarak kullanmaktadır. Yazar Geat, Emile Zola'nın subay Alfred Dreyfus'un Yahudi olduğu gerekçesiyle ordudan dışlanmasını ve suçsuz yere yargılanmasını ele almasıyla dönemin toplumsal olaylarını sorguladığı ve 1898 tarihinde Fransa Cumhurbaşkanı Felix Faure'ye yazdığı "suçluyorum" adlı mektubu (Zola, 1898) ve buna benzer edebi başyapıtlarla toplumlar arasındaki sorunlar karşısında bireyde kendini sorgulama kültürü yaratmayı hedeflemektedir. Böylece öğrenenler bir yandan iletişim kurmak amacıyla dili öğrenmiş olacaklar diğer yandan da bu dilin sahip olduğu medeniyet aracılığıyla diğer toplumları kucaklayarak birer dünya vatandaşı olabileceklerdir.

Bu tespitlerden hareketle, yabancı dil öğretiminin erken yaşlarda eğitim kurumlarında uygulanmaya başlanılmasının kamuoyunun sahip olduğu "çocuklar yaşın getirdiği avantajlardan dolayı yetişkinlere göre yabancı dili daha iyi öğrenirler" anlayışından ziyade toplumların birbirlerini anlamaları, bireylerin dış dünyaya açılmaları yaklaşımından hareketle gerçekleştirildiği sonucuna ulaşmaktayız. Amerika'ya oranla Avrupa'da bu yaklaşım daha belirgindir. 1945-1960 yılları arasında uygulama girişimlerinin ortaya çıkması, 1960-1975 yılları arasında yaygınlaşmaya başlaması bu düşüncüyü kanıtlan niteliktedir. Bu dönemler insanların birbirlerini tanımaya daha fazla ihtiyaçları olduğu dönemlerdir. Tanınmanın en önemli yolu da hiç şüphesiz dildir. Bruno Pagès (Gerbeau, 1996: 143-144) ilköğretimde yabancı dilin öğretilmesinin öğrenenlerde dilsel beceriler geliştirmesinin yanında onlara kültürel ve psikolojik kazançlar da sağlayacağını aktarmaktadır. Yazara göre bu durum ilkokul öğrenci-

lerinin dil öğrenme arzularını artıracak ve böylece öğrenenlerin bir başka topluma karşı bakış açıları değişecek, onları sevmeye ve ülkelerini, tarihlerini, coğrafyalarını, kültürlerini daha iyi tanımaya başlayacaklardır. Claudine Gerbeau ise Avrupa'nın bir devletin diğer bir devlet üzerine kurduğu egemenlik anlayışıyla değil de tamamen demokratik yaklaşımlarla oluştuğuna ve insanlığın, sahip olduğu ortak değerleri ve farklılıkları yüceltmeyi, onlara değer vermeyi, anlaşmazlıkları çatışmayla değil diyalogla, uyumsuzlukla değil sinerjiyle yönetmeyi öğrenmesi gerektiğine vurgu yapmaktadır (Gerbeau, 1996: 119). Çocuklara yabancı dil öğretiminin dayandığı temel eğitim ilkeleri adıyla Avrupa Komisyonunun oluşturduğu raporda (Edelenbos, Johnstone ve Kubanek, 2006) yabancı dilin erken öğretiminin en temel amaçlarından birinin öğrenende hoşgörü duygusunun oluşturulması ve geliştirilmesi olduğu ifade edilmektedir. Yabancı dil öğretme isteğinin bir ekonomik süper güç ve uluslar arası bilim ve teknoloji diline sahip olan ABD'den daha fazla Avrupa'da var olduğunu ifade eden Rabia Redouane ise (Redouane, 2011: 9) yabancı dilde farklı kültürlerin ve medeniyetlerin öğretilmesinin ülkeleri bir uyum arayışına teşvik etmesinin yanında halkların birbirlerine yaklaşmasına, aralarında bir anlayış kültürünün oluşmasına katkı sağlayacağını iddia etmektedir. Amerika Birleşik Devletleri her ne kadar Avrupa'ya oranla yabancı dil öğretimine yeterince yer vermemiş, erken yaşta öğretimine 90'lı yılların sonunda başlamış olsa da yabancı dil öğrenme politikasını zaman zaman değiştirme ihtiyacı duymuştur. Örneğin Georges Bush 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra yabancı dil öğretimini geliştirmek ve yaygınlaştırmak amacıyla 5 Ocak 2006 tarihinde ulusal güvenliği geliştirecek programı açıklamıştır (Redouane, 2011: 10-11). Bu programda özellikle yabancı dilde yeterliliklerin artırılması için açık ve yetkin bir eğitim öngörülmektedir. Ulusal Dil Güvenlik Girişimi (National Security Language Initiative- NSLI) anaokulundan üniversiteye kadar yayılan yeni öğretim programlarının oluşturulmasıyla anlık ve kritik ihtiyaçlardan dolayı öğretilmesinin ihmal edilemeyeceği Çince, Rusça, Arapça gibi dilleri öğrenen Amerikalıların sayısını artırmayı amaçlamaktaydı. Amerika'nın bu uygulamayı gerçekleştirmesindeki amacı farklı olsa da bu durum dillerin insanların birbirlerini tanımadada, birbirlerini anlamada, farklılıkları keşfettirmede, onları özümsemede ne kadar hayati rol oynadığını ve diğer yandan devletlerin olağanüstü durumlarda dili bir araç olarak kullandıklarını göstermektedir. Çünkü savaşlarla, hoşgörüsüzlükle, ayrımcılıklarla yıpranan insan onuru tekrar dil aracılığıyla yeşertilmeye çalışılmaktadır. Sauvage (Corblin ve Sauvage, 2010: 13-29) sınıf ortamında yabancı dilin erken öğretiminin öncelikle başkalarına doğru yapılmış bir açılımdan, öğrenenin herkesin aynı dili konuşmadığını, aynı şekilde yaşamadığını kavramasından ve bu noktada öğretmenin görevinin de öğrenenin bunu gerçekleştirmesinde ona yol arkadaşlığı yapmaktan ibaret olduğunu açıklamaktadır.

4. Sonuç

Erken yaşta yabancı dil öğretiminin tarihsel sürecini ve amaçlarını incelediğimiz bu araştırmada yabancı dilin eğitim kurumlarının ilk sınıflarından itibaren öğretiminin Avrupa ülkelerinde 2. Dünya savaşından sonra yoğunlaşarak geliştiğini ABD'de ise 90'lı yılların başlarından itibaren başladığını görmekteyiz. Amerika'da daha geç başlamasını İngilizcenin dünya çapında egemen bir dil olmasıyla ilişkilendirirken Avrupa ülkelerinde uygulanmasının savaş sonrası dönemin gereklilikleri sonucu oluştuğunu

saptamaktayız. 1914 yılında 1. Dünya, 1939 yılında 2. Dünya savaşıyla Avrupa ülkelerinin karşıt cephelerde yer alarak savaşmaları kıta devletleri arasında derin yıkımların, düşmanlıkların oluşmasına neden olmuştur. 2. Dünya savaşının bitimini izleyen yıllardan itibaren bu derin çatışmanın izlerini yıkmak, hoşgörü ortamını yeniden tesis etmek amacıyla ülkeler arasında çeşitli boyutlarda girişimler gerçekleştirilmiştir. Daha önceleri ortaöğretimde ve liselerde ilk kez öğretimine başlanan yabancı dilin ilköğretim hatta anaokulu müfredatında yer almasının da bu girişimlerden biri olduğunu söyleyebiliriz. Yabancı dil sayesinde çocuklar, kendilerinden başka toplulukların varlığını ve onların dillerinin, kültürlerinin, düşünce yapılarının farklı olduğunu kavrayarak, onlara nefretle değil hoşgörüyle yaklaşarak farklılıkları sindirme becerisi geliştirmiş olacaktırlar. Şüphesiz gelişimleri devam eden çocukların zihinlerinde yetişkinlerde olduğu gibi henüz kalıplaşmış düşünceler oluşmamıştır. Kamuyunun büyük çoğunluğunun düşündüğü gibi yabancı dilin erken öğretilmeye başlanmasının amacı okul ortamında çocukların yetişkinlere göre daha kolay ve çabuk öğrenmeleri değildir. Şayet böyle olmuş olsaydı ülkemizde yabancı dilin ilk kez 1997 yılında ilköğretim 4. sınıftan itibaren öğretilmeye başlanıldığı göz önünde bulundurulduğunda yabancı dil öğretim sorunlarının yavaş yavaş yok olmaya başladığını görmek gerekirdi. Oysa ilk kez 1997 yılında ilkokulda yabancı dille tanışan öğrencilerin günümüz itibarıyla üniversiteden mezun oldukları düşünülürse öğrendikleri yabancı dili rahatlıkla konuşmaları gerekirdi. Ama durum böyle değil. Bu noktada yapılması gereken şey büyük beklentileri olan toplumu Daniel Gaonac'h'n dediği gibi (Jamet-Madec, 2010) eğitim kurumlarında yabancı dil öğrenme yaşını öne çekmenin otomatik olarak daha etkili bir öğrenim koşulu yaratmadığına inandırmak olmalıdır. Okulda erken yaşlarda yabancı dil öğretimi yapılmalı ama toplumunda bu düzeyde beklentileri farklı olmalıdır. Yabancı dil öğretimine niceliksel değil niteliksel olarak yaklaşmak çok daha doğru bir yaklaşım olarak gözükmektedir. Yani yabancı dil öğrenimine başlama yaşıyla, okulda ne kadar yıl, ne kadar saat yabancı dil öğretiliyor anlayışıyla hareket ettiğimiz de işin içinden çıkmamız zorlaşabilir. Daha sonraki yıllarda yabancı dil öğrenmeye başlayan biri de doğru stratejiler izlediğinde, uygun fırsatlar sunulduğunda başarılı sonuçlar elde edebilir. Nitelikli öğretmen sorunu, öğrenenin içsel motivasyonu, fiziksel koşullar, uygun yöntem ve stratejiler, gerek sınıf içinde gerek sınıf dışında öğrenenin yabancı dille karşı karşıya kalma oranı (dilbilgisini kurallarını öğrenme, konuşma, dinleme süreleri) ve bu oranın niteliği, dili öğretenlere ve öğrenenlere dilin doğal konuşulduğu ortamlarda bulunma fırsatlarının verilmesi vb. gibi birçok konuya bütünsel bakıldığında ve bunlar derinlemesine sorgulandığında yabancı dil öğrenimi ve/veya öğretiminde önemli mesafeler kat edilmiş olacaktır.

5. Kaynaklar

- Aküzel, G. (2006). İlköğretim 4-8. Sınıflarda Yabancı Dil Öğretimindeki Başarısızlık Nedenlerinin İncelenmesi (Adana Örneği), Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. Adana. Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Bozavlı, E. (2011). Yabancı Dil Öğretmenlerinin Erken Yaşta Yabancı Dil Öğretimi Üzerine Algılarının Değerlendirilmesi. Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Dergisi, Sayı 23, Sayfa: 87-104,

- Cherta, M. R. T. ve Mestres, E. T. B. ve María Luisa, G. (1997). Croyances populaires sur l'apprentissage précoce d'une langue étrangère, Acquisition et interaction en langue étrangère, 1997 ; mis en ligne le 26 septembre 2005. URL : <http://aile.revues.org/1298>
- Corblin, C. ve Sauvage, J. (2010). L'enseignement des langues vivantes étrangères à l'école, Impacts sur le développement de la langue maternelle. Paris. L'harmattan.
- Curtain, H. (2003). L'apprentissage précoce des langues aux Etats-Unis. Editions du Conseil de l'Europe. Avec la coordination et édition de Marianne Nikolov et Helena Curtain, l'œuvre intitulée « un apprentissage précoce : les jeunes apprenants et les langues vivantes en Europe et ailleurs ».
- Edelbos, P. ve Johnstone, R. ve Kubanek, A. (2006). Les grands principes pédagogiques sur lesquels se fonde l'enseignement des langues aux très jeunes apprenants, Les langues pour les enfants en Europe » COMMISSION EUROPÉENNE, Education, Culture et Communication Politiques pour le multilinguisme. disponible à l'adresse : http://ec.europa.eu/education/policies/lang/doc/young_fr.pdf
- Gattullo, F. ve Pallotti, G. (2003). Etude générale sur l'enseignement des langues vivantes à de jeunes apprenants en Italie. Editions du Conseil de l'Europe. Avec la coordination et édition de Marianne Nikolov et Helena Curtain, l'œuvre intitulée « un apprentissage précoce : les jeunes apprenants et les langues vivantes en Europe et ailleurs ».
- Gerbeau, C. (1996). Des langues vivantes à l'école primaire. Fransa. Editions Nathan.
- Giroux, S. ve Tremblay, G. (2002). "Méthodologie des sciences humaines de la recherche en action, Kanada. Editions du Renouveau Pédagogique.
- Housen, A. (2003). L'enseignement des langues vivantes dans les écoles primaires en Belgique. Editions du Conseil de l'Europe. Avec la coordination et édition de Marianne Nikolov et Helena Curtain, l'œuvre intitulée « un apprentissage précoce : les jeunes apprenants et les langues vivantes en Europe et ailleurs ».
- İlter (G.), B. ve Er. S. (2007). Erken Yaşta Yabancı Dil Öğretimi Üzerine Veli ve Öğretmen Görüşleri. Kastamonu Eğitim Dergisi, Cilt 15, No:1, Sayfa 21-30
- Jamet-Madec, T. (2010). Entretien avec Daniel Gaonac'h », US MAGAZINE - Supplément au no 703 du 22 décembre 2010, disponible à l'adresse : http://www.snes.edu/IMG/pdf/entretien_gaonach_01.pdf
- Meb, Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metni, Öğrenme, Öğretme, Değerlendirme" Cons eildeL'Europe,disponible:http://abdigm.meb.gov.tr/eski_site/uaorgutler/AK/cefr_Turkce.pdf à
- Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı. (2011). Ortaöğretim Kurumları İngilizce Dersi Öğretim Programı. Ankara. MEB.
- O'neil, C. (1993). Les enfants et L'enseignement des langues étrangères. Fransa. Les éditions Didier,
- Redouane, R., (Avec sa direction) (2011). Regards croisés sur l'enseignement des langues étrangères. Paris. L'harmattan.
- Yıldırım, A.ve Şimşek, H. (2000). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: Seçkin Yayıncılık.
- Zola. E. (1898). Suçluyorum. Çev: Yücel, T. (2012). Ankara. Can Yayınları.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction : The history of foreign language teaching at an early age in educational institutions is based on recent past. Previously, while students meet for the first time any other language than their native language in middle school, high school, it is seen that a foreign language is included in primary school curriculum and sometimes in pre-school curriculum in the years following the end of the World War II.

Purpose of the study and methodology : In this study, we aim to analyze the causes and objectives of foreign languages teaching at an early age by describing briefly the historical process in educational institutions and if these objectives overlap or differentiate with thinking and beliefs that the public has about the foreign languages teaching at an early age. Research problems acquire a shape around the question: “Why countries begin early the teaching of foreign languages in educational institutions? Sampling is composed of a few advanced European countries, USA and Turkey. The research method is based on document analysis.

Finding: During World War II, Germany tended to seize the land of the European continent and to establish a great empire by a variety of combat and of the agreements. In May 1940, European countries such as Netherlands, Belgium, Luxembourg, and France who preferred to remain neutral in the war were subject to Germany’s occupation. Firstly, Nazi Germany engaged England in aerial combat known as the Battle of Britain and then expanded the field of war by attacking Yugoslavia and Greece. In 1942 the British Royal Air Force bombers moved up to the war till the central cities by attacking Cologne, and in the years following, the allied air forces continued to bomb cities developed in the country. In 1945 even though the war ended effectively, tensions between the countries has not ended and it is entered a period of cold war that the effect is seen in a form intensive until 1960, and that the presence is made to feel long years even if his effect is diminishing after this date. The power loss of Europe defeated in the war has led to the emergence of two superpowers the United States and the Soviet Union and thus the polarization has occurred by clustering of many small states around two states. Slowly, the idea that disagreements and conflicts must be solved by cooperation, communication and mutual understanding began to dominate between the countries. Of course, the premise condition of cooperation is the language spoken. In other words, World War II increased the need to learn a foreign language. The post-war period has been a witness to various initiatives in order to develop international understanding and tolerance in the best possible way. With the name of the “World Federation of sister cities” in France an association was established to promote foreign language teaching especially for children. J.M.Bressand, delegate and the founder of the movement, recommended the teaching of foreign languages as a solution to the problems international and in order to create an international tolerance in children.

Conclusion and Suggestions: We consider that foreign language teaching in primary education is a result of the conditions occurred in World War II and in postwar. Especially European countries’ fighting at the opposing fronts during World War I and II has led to the formation of the deep hostilities and conflicts between the states of the continent. The states have used foreign languages teaching as a tool in order to erase all traces of this negativity in the aftermath of the war, to create an atmosphere

of mutual tolerance and to emphasize that different lifestyles are not a conflict but an element of wealth.

In short as the majority of the public thinks, the purpose of teaching foreign language at an early age in educational institutions is not easy and quick to learning of children than adults. If the situation were as such, when it takes into consideration that the teaching of foreign language started for the first time in 1997 in class 4 of primary school in our country, it should see that the problems related to teaching of foreign language started to disappear slowly. But the case is not such as. At this point, what must be done is to convince society with great expectations that advance the age of foreign language learning in educational institutions can't create automatically a more effective learning condition. Foreign language teaching at an early age in educational institutions must be done but the expectations of society must be different at this level. An approach qualitative not quantitative to foreign language teaching seems a more accurate attitude.